

Diners públics i moral catòlica

La Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona governen un centre assistencial on no es practica l'avortament legal.

El passat estiu, el president de la Generalitat, Jordi Pujol; l'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, i l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles van signar un conveni segons el qual, el passat mes d'octubre, dos representants del govern català van entrar a la MIA (Molt Il·lustre Administració), màxim òrgan de govern de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau. D'aquesta manera, els sis membres de la direcció d'aquest centre assistencial, gestionat amb diners públics, es reparteixen equitativament entre Generalitat, l'ajuntament i l'església.

El conveni que van signar els quatre representants de l'administració i els dos de l'església catòlica estipula en el seu preàmbul que "entre els trets distintius de l'assistència sanitària prestada per la institució destaca l'alt grau d'eficiència d'una medicina practicada d'acord amb els principis ètics de l'humanisme cristià i de les normes morals de l'església catòlica".

Els acords a adoptar han de gaudir de la majoria absoluta dels integrants de la MIA (quatre vots), tret de cinc supòsits que exigeixen la unanimitat. Entre aquests punts destaca el que fa referència a "la utilització dels serveis o de les instal·lacions de la institució per a qualsevol pràctica, tècnica o actuació sanitària que, directament o indirectament, estigui en contradicció amb els principis religiosos, ètics, morals i benèfic-assistencials que han caracteritzat l'Hospital des de la seva fundació".

Hospital Sant Pau: garanties vulnerades.

D. UMBERT

Aquestes dues cites textuales i la que especifica que els dos membres designats pel president Pujol, i també la resta d'integrants de la MIA, "han d'assumir els drets i les obligacions derivats de la seva incorporació", tanca les portes a la pràctica de qualsevol tècnica sanitària que els representants de l'església considerin que contradueix els seus principis morals i religiosos. Tot això, tenint en compte que per a la construcció del nou edifici de l'hospital la Generalitat "assumeix—segons el conveni esmentat— el compromís formal d'aportar com a dotació patrimonial aquella part dels fons que calgui per fer realitat el projecte (d'ampliació) en el termini màxim de quatre anys des de la seva aprovació".

L'oposició de la jerarquia catòlica a l'avortament, fins i tot en aquells supòsits que contempla la llei (perill per a la mare, malformació dels fetus i violació), i també a les tècniques legals de reproducció assistida, entre altres privarà els usuaris de l'hospital d'una assistència que la llei i la Constitució els garanteixen, en un centre que, paradoxalment, governen en majoria representants de l'administració pública. No cal aprofundir gaire en la lectura de la Constitució espanyola per a descobrir les garanties que es vulneren a l'Hospital de Sant Pau: a la igualtat de tots davant la llei sense discriminació per raons de sexe, raça, religió o opinió; a la llibertat ideològica i religiosa dels individus; i al que recorda que cap confessió tindrà

caràcter estatal.

La part de la dels usuaris de l'Hospital, Generalitat, ajuntament i església coarten la llibertat del personal mèdic i auxiliar del centre en l'exercici de la seva professió, no donant-los ni tan sols l'oportunitat de mantenir-se en la legalitat. Cal concloure que els metges de l'hospital es veuen obligats a negar-se i negar uns drets contemplats i reconeguts per l'Estat de Dret. Una contradicció més que posa de manifest una actitud antidemocràtica, per poc valenta, de les administracions autonòmica i municipal.

El caràcter confessional i privat de la fundació de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau no hauria d'haver estat un impediment perquè Pujol i Maragall introduïssin, aprofitant la seva entrada a l'òrgan de direcció i l'aportació de diners dels contribuents per al finançament de les noves instal·lacions, un corrent d'aire renovador, plural i democràtic en aquest centre, que, cal recordar-ho, es finança amb diners públics en virtut del concert sanitari.

Sembla que les institucions que porten el pes de la responsabilitat de gestió a l'estat espanyol (govern central, autonòmic i municipal) estan decidits a evitar qualsevol fricció amb una església catòlica que no ha dubtat mai a atacar directament les fonts del poder escollides democràticament a les urnes. Només cal recordar la visceralitat del document dels bisbes. Al Cèsar, el que és del Cèsar...

Jofre Basterra